

กิจกรรมรณรงค์การอ่านรักการเรียนรู้

ช่างเกเรกลับใจ

พญาช่างมहिพามุขเป็นช่างมงคลที่มีลักษณะดี สง่างาม คือ เป็นช่างมีศีล ไม่ทำร้ายใคร พระเจ้าพรหมทัตเองก็ทรงโปรดปรานช่างมงคลตัวนี้มาก ทรงมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง และนายควาญช้างเลี้ยงดูอย่างดี โรงที่อยู่ของพญาช่าง พระเจ้าพรหมทัตก็ทรงรับสั่งให้ตกแต่งสวยงามมีกลิ่นหอมอบอวล ด้วยเครื่องหอมชนิดเลิศ ประดับประดาด้วยพวงดอกไม้ห้อยย้อยระย้า เห็นแล้วชวนให้รื่นรมย์ใจ พญาช่างเองก็เป็นสัตว์แสวงตัวได้เหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง

บริเวณโรงช่างเงียบสงบ ตกกลางคืนก็จะมีดสนิท แม้จะมีเจ้าหน้าที่คอยดูแลรักษาความปลอดภัยก็ไม่เข้มงวดนัก เนื่องจากไม่เคยมีเหตุการณ์ที่ไม่ดีเกิดขึ้น เลยเป็นโอกาสให้พวกโจรมาอาศัยเป็นที่มั่วสุมกัน เพื่อวางแผนปล้น รวมทั้งสอนวิชาโจรด้วย พวกโจรรุ่นใหม่จะถูกนำมาอบรมที่นั่น มีทั้งเรื่องนิสัยใจคอ และวิธีปล้นให้ได้ผล โดยจะมั่วสุมกันที่บริเวณโรงช่างเป็นประจำ พญาช่างมहिพามุขได้ยินคำพูดทุกคำของพวกมัน และเข้าใจความหมายได้ดี ครั้งแรกก็ไม่ได้คิดอะไร แต่ต่อมาได้ยินเสียงพูดบ่อย ๆ เข้าก็เกิดความคิดคล้อยตาม

“โจรพวกนี้สอนกันให้โหดเหี้ยม หยาบคาย ฆ่าได้เป็นฆ่า เราก็น่าจะเป็นเช่นนั้นบ้าง”

นับแต่นั้นมาพญาช่างก็เปลี่ยนนิสัย กลายเป็นสัตว์ดุร้ายกระที่บโรงดังโครมคราม รุ่งเช้าพอนายควาญช้างมาถึงก็อาละวาด เอาจริงจับเขาฟาดพื้นจนขาดใจตาย และฆ่าทุกคนที่เข้ามาใกล้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน ความทราบถึงพระเจ้าพรหมทัต จึงทรงรับสั่งให้อำมาตย์เข้าเฝ้า

“ช่างมहिพามุขเกิดบ้าคลั่ง ฆ่าควาญช้างตายเมื่อเช้านี้ ท่านทราบไหม?” พระองค์ตรัสถามอย่างรื้อนรอน

“ทราบพะยะค่ะ” อำมาตย์กราบทูล

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีแล้ว ท่านช่วยไปดูที่ว่ามันบ้าคลั่งอย่างนั้นไปได้เพราะอะไร?” พระองค์รับสั่งอย่างแข็งขัน

อำมาตย์รับสั่งแล้วก็กราบถวายบังคมลาไปยังโรงช่าง พอดีเวลานั้นพญาช่างเพิ่งจะสงบ อำมาตย์ได้ถามหมอหลวงถึงสาเหตุที่พญาช่างบ้าคลั่ง

“เรื่องนี้ไม่น่าเป็นไปได้” นายควาญช้างอีกคนชี้แจง “สิ่งแวดล้อมที่นี่ก็สวยงามทั้งนั้น”

“แล้วเรื่องได้ยินล่ะ” อำมาตย์ซักต่อ

“คิดว่าไม่น่ามีปัญหา เพราะพวกเราก็ไม่ได้พูดคำหยาบคายอะไรกัน”

“เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน” อำมาตย์สรุป “ขอให้สังเกตดูว่ามีเสียงอะไรมาทำให้ช้างเปลี่ยนไป”

นับแต่นั้นมา นายควาญช้างก็คอยสังเกตพฤติกรรมของช้าง จนกระทั่งคืนหนึ่ง เขาสังเกตเห็นช้างยืนหูฟังเหมือนกับตั้งใจฟังอะไร จึงค่อย ๆ หลบตัวอยู่ในความมืด และคอยตั้งใจฟังว่าจะมีเสียงอะไรดังขึ้น

“เฮ้ย...เป็นใจต้องเหี้ยมหยาบคาย ช่างได้เป็นช่าง” เสียงโจรพูดอบรมกันชัดเจน

นายควาญช้างสังเกตดูช้าง และฟังเสียงโจรไปด้วย จนในที่สุดก็แน่ใจว่าเสียงโจรนี่เองที่ทำให้ช้างมีนิสัยเปลี่ยนไป จึงไปแจ้งให้อำมาตย์ทราบ อำมาตย์จึงนำความไปกราบทูลพระเจ้าพรหมทัต พระเจ้าพรหมทัตบพระหัตถ์ฉาดใหญ่พร้อมกับตรัสว่า

“อย่างนี้แล้ว ช่างดี ๆ จึงได้กลายเป็นช่างเถรไปได้ แล้วท่านจะแก้ไขอย่างไรล่ะ?”

“เมื่อได้ทราบสาเหตุอย่างนี้แล้ว ก็แก้ไขไม่ยากหรอกพะยะค่ะ” อำมาตย์กราบทูลด้วยความเชื่อมั่น

“ขอเดชะ นับแต่นี้ข้าพระองค์จะให้เจ้าหน้าที่ที่กวัดข้นไม่ให้พวกโจรหลบมาคุ้มสุ่มใกล้โรงช้าง แล้วจะนิมนต์สมณพราหมณ์ผู้มีศีลมานั่งสนทนากันเรื่องเมตตากรุณา ช่างได้ฟังเรื่องดี ๆ มากเข้า ข้าพระองค์เชื่อว่าจะทำให้นิสัยกลับมาดีได้พะยะค่ะ”

“เอ้า....ลองดู เผื่อว่าจะได้ผล”

ครั้นได้รับพระบรมราชานุญาตแล้ว อำมาตย์ก็ให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง นิมนต์สมณพราหมณ์มายังใกล้โรงช้าง แล้วขอให้สนทนากันถึงเรื่องศีล เรื่องเมตตากรุณา วันแรก ๆ พญาช้างยังมีที่ทำเฉยเมย แต่ต่อเมื่อได้ฟังทุกวัน จิตใจที่หยาบคายร้ายกาจ และแข็งกระด้างก็เริ่มอ่อนโยน แล้วกลายมาเป็นช้างผู้มีเมตตากรุณา และสงบเยือกเย็นดังเดิม

เห็นไหมว่า การอยู่ในที่ซึ่งมีสิ่งแวดล้อมดีหรือไม่ดีนั้น ทำให้ความคิด ความรู้สึกเปลี่ยนไปได้ การอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่ดี จะทำให้เราเป็นคนที่ไม่ดีไปด้วย เพราะจิตใจของเราสับสน แต่ถ้าเราอยู่ในสิ่งที่ดี และพูดจาดี ชักชวนไปในทางที่ดี เราก็จะมีความคิดที่ดีค่ะ.
